

SEBASTIAN FITZEK

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

μετάφραση
Γιώτα Λαγουδάκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Και όσα τυχόν βλέπω ή ακούω κατά τη διάρκεια της θεραπείας ή και πέρα από τις επαγγελματικές μου ασχολίες, στην καθημερινή μου ζωή, αυτά που δεν πρέπει να μαθευτούν παραέξω δεν θα τα κοινοποιώ, θεωρώντας τα θέματα αυτά μυστικά.

Από τον Όρκο του Ιπποκράτη

Δείξε μου τον φίλο σου να σου πω ποιος είσαι.

Παροιμία

Πρόλογος

ΟΤΑΝ ΠΕΡΑΣΕ η μισή ώρα, ήξερε πια ότι δεν θα ξανάβλεπε ποτέ την κόρη του. Είχε ανοίξει μόνη της την πόρτα, είχε γυρίσει να του ρίξει άλλη μια ματιά και μετά μπήκε στο γραφείο του ηλικιωμένου άντρα. Όμως η Γιοζεφίνε, η δωδεκάχρονη κόρη του, δεν θα ξανάβγαινε ποτέ. Ήταν σίγουρος. Δεν θα τον ξανακοιτούσε ποτέ χαμογελώντας και αστράφτοντας ολόκληρη όταν θα την πήγαινε στο κρεβάτι της. Δεν θα ξανάσβηνε ποτέ το χρωματιστό της πορτατίφ μόλις την έπαιρνε ο ύπνος. Και ποτέ πια δεν θα ξαναξυπνούσε από τις τρομακτικές κραυγές της μέσα στη νύχτα.

Η βεβαιότητα αυτή έπεσε πάνω του με την αιφνιδιαστική ορμή μιας σφοδρής σύγκρουσης. Όταν σηκώθηκε, το σώμα του ήθελε να παραμείνει καθισμένο στην ξεχαρβαλωμένη πλαστική καρέκλα. Δεν θα ξαφνιαζόταν καθόλου αν τα πόδια του δεν τον κρατούσαν. Αν έπεφτε κάτω κι έμενε ξαπλωμένος στο φθαρμένο παρκέ της αίθουσας αναμονής. Ακριβώς ανάμεσα στη γεροδεμένη γυναίκα με την ψωρίαση και στο τραπεζάκι με τα παλιά περιοδικά. Δεν ήταν τυχερός όμως να λιποθυμήσει. Συνέχισε να έχει τις αισθήσεις του.

*Η εξέταση των ασθενών δεν γίνεται σύμφωνα
με τη σειρά προτεραιότητας,
αλλά σύμφωνα με το επείγον της κατάστασής τους.*

Η πινακίδα στην άσπρη δερμάτινη πόρτα που οδηγούσε στο ιατρείο του αλλεργιολόγου θόλωσε μπροστά στα μάτια του.

Ο δόκτωρ Γκρόλκε ήταν φίλος της οικογένειας και ο γιατρός νούμερο είκοσι δύο. Ο Βίκτορ Λάρεντς είχε φτιάξει μια ολόκληρη λίστα. Οι είκοσι ένας προηγούμενοι γιατροί δεν είχαν καταφέρει να βρουν τίποτα. Απολύτως τίποτα.

Ο πρώτος, ένας γιατρός των Πρώτων Βοηθειών, είχε έρθει στο κτήμα της οικογένειας, στο νησί Σβανενβέρντερ, τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων. Ακριβώς πριν από έντεκα μήνες. Στην αρχή όλοι νόμιζαν ότι τη Γιοζεφίνε απλώς την είχε πειράξει το φοντί του χριστουγεννιάτικου γεύματος. Τη νύχτα είχε κάνει πολλούς εμετούς και μετά την έπιασε διάρροια. Η Ιζαμπέλ, η γυναίκα του, ειδοποίησε τον εφημερεύοντα ιδιωτικό γιατρό και ο Βίκτορ κατέβασε τη Γιόζι με το λεπτό βαμβακερό νυχτικό της στο σαλόνι. Μέχρι και σήμερα νιώθει τα αδύνατα χεράκια της όποτε το θυμάται. Το ένα, αναζητώντας βοήθεια, περασμένο γύρω από τον λαιμό του, το άλλο κρατώντας σφιχτά το αγαπημένο της λούτρινο ζωάκι, τον γαλάζιο γάτο, τον Νέπομουκ. Υπό το αυστηρό βλέμμα των συγγενών ο γιατρός ακροάστηκε τον στενό θώρακα του κοριτσιού, της έκανε μια ένεση με ηλεκτρολύτες και της έγραψε και ένα ομοιοπαθητικό φάρμακο.

«Μια απλή γαστρεντερίτιδα. Κυκλοφορεί σε ολόκληρη την πόλη. Μην ανησυχείτε όμως! Θα περάσει», ήταν τα

λόγια με τα οποία τους αποχαιρέτησε ο γιατρός. Θα περάσει. Είχε πει ψέματα.

Ο Βίκτορ στεκόταν ακριβώς έξω από το εξεταστήριο του δόκτορα Γκρόλκε. Όταν αποφάσισε να ανοίξει τη βαριά πόρτα, δεν μπορούσε καν να πείσει προς τα κάτω το πόμολο. Στην αρχή σκέφτηκε ότι η ένταση των τελευταίων ωρών του είχε στερήσει τη δύναμη ακόμα και γι' αυτό. Μετά κατάλαβε ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Κάποιος είχε κλείσει από μέσα τον σύρτη.

Τι γίνεται εδώ;

Γύρισε απότομα πίσω του και είχε την αίσθηση ότι παρατηρούσε τον χώρο καρτέ καρτέ, λες και φυλλομετρούσε κάποιο φυλλοσκόπιο. Όλα όσα έβλεπε έφταναν στον εγκέφαλό του με καθυστέρηση και σε κατακερματισμένες εικόνες: οι φωτογραφίες με τα ιρλανδικά τοπία στους τοίχους του ιατρείου, ο σκονισμένος φίκος στη γωνία του παράθυρου, η κυρία με την ψωρίαση που καθόταν στην καρέκλα. Ο Λάρεντς τράνταξε μια τελευταία φορά την πόρτα και, περνώντας από την αίθουσα αναμονής, βγήκε έξω. Ο διάδρομος ήταν ακόμα απελπιστικά γεμάτος κόσμο. Λες και ο δόκτωρ Γκρόλκε ήταν ο μοναδικός γιατρός στο Βερολίνο.

Ο Βίκτορ προχώρησε αργά προς την υποδοχή. Ένας έφηβος με εμφανέστατα προβλήματα ακμής περίμενε εκείνη τη στιγμή να του εκδώσουν μια συνταγή, ο Λάρεντς όμως τον έσπρωξε απότομα κι άρχισε αμέσως να μιλάει με τη γραμματέα του γιατρού. Ήξερε τη Μαρία από τις προηγούμενες επισκέψεις του στο ιατρείο. Όταν πριν από μισή ώρα είχε

μπει μέσα με τη Γιόζι, εκείνη δεν είχε έρθει ακόμα. Τώρα ένωσε ανακούφιση που ο αντικαταστάτης της είχε προφανώς διάλειμμα ή είχε δουλειά κάπου αλλού. Η Μαρία μόλις είχε περάσει τα είκοσι και έμοιαζε με μια κάπως εύσωμη τερματοφύλακα σε γυναικεία ομάδα ποδοσφαίρου. Είχε όμως κι εκείνη μια μικρή κόρη. Θα τον βοηθούσε.

«Πρέπει να μπω να τη δω αμέσως», είπε πιο δυνατά απ' ό,τι σκόπευε.

«Ω, καλημέρα, γιατρέ Λάρεντς, χαίρομαι που σας ξαναβλέπω». Η Μαρία αναγνώρισε αμέσως τον ψυχίατρο. Είχε πολύ καιρό να έρθει στο ιατρείο, έβλεπε όμως πολύ συχνά το χαρακτηριστικό του πρόσωπο στην τηλεόραση και στα περιοδικά. Ήταν από τους αγαπημένους καλεσμένους στις τηλεοπτικές συζητήσεις. Κι όχι μόνο για το ωραίο παρουσιαστικό του, αλλά και για το χαλαρό του στιλ να εξηγεί περίπλοκα ψυχικά προβλήματα με κατανοητό τρόπο ακόμα και για τους μη ειδικούς. Σήμερα ωστόσο μιλούσε με γρίφους.

«Πρέπει να πάω αμέσως στην κόρη μου!»

Το αγόρι που ο Λάρεντς είχε σπρώξει στην άκρη κατάλαβε ενστικτωδώς ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτόν τον άντρα κι έκανε άλλο ένα βήμα πιο κει. Αλλά και η Μαρία ένωσε ανασφάλεια και προσπάθησε να μη χάσει το τυπικό, εξασκημένο της χαμόγελο.

«Δυστυχώς δεν καταλαβαίνω για ποιο πράγμα μιλάτε, δόκτορ Λάρεντς», είπε και άγγιξε νευρικά το αριστερό της φρύδι. Συνήθως εκεί υπήρχε ένα πίρσινγκ, που το πείραζε κάθε φορά που ήταν αναστατωμένη. Το αφεντικό της όμως,

ο δόκτωρ Γκρόλκε, ήταν συντηρητικός κι έτσι αναγκαζόταν να βγάζει την ασημένια μπάρα όταν υπήρχαν ασθενείς στο ιατρείο.

«Έχει ραντεβού για σήμερα η Γιοζεφίνε;»

Ο Λάρεντς άνοιξε το στόμα του για να της εκσφενδονίσει την απάντησή του, σταμάτησε όμως και το ξανάκλεισε. Φυσικά και είχε ραντεβού σήμερα. Το είχε κλείσει τηλεφωνικά με την Ιζαμπέλ. Κι εκείνος πήγε τη Γιόζι στο ιατρείο. Όπως πάντα.

«Τι είναι ο αλλεργιολόγος, μπαμπά;» τον είχε ρωτήσει όταν ήταν στο αυτοκίνητο. «Μας λέει τον καιρό;»

«Όχι, μωρό μου. Αυτός είναι ο μετεωρολόγος». Την κοιτούσε από τον καθρέφτη και ήθελε να χαϊδέψει τα ξανθά της μαλλιά. Του φαινόταν τόσο εύθραυστη. Σαν άγγελος σε γιαπωνέζικο μεταξωτό χαρτί.

«Ο αλλεργιολόγος ασχολείται με τους ανθρώπους που δεν πρέπει να έρθουν σε επαφή με διάφορες ουσίες, γιατί αλλιώς θα αρρωστήσουν».

«Όπως εγώ;»

«Μπορεί», της είχε απαντήσει. *Μακάρι*, είχε σκεφτεί. Αυτό τουλάχιστον θα ήταν μια διάγνωση. Μια αρχή. Τα ανεξήγητα συμπτώματα της ασθένειάς της απασχολούσαν στο μεταξύ όλη την οικογένεια. Η Γιόζι είχε σταματήσει να πηγαίνει στο σχολείο πριν από έξι μήνες. Τα συμπτώματα εμφανίζονταν τις περισσότερες φορές τόσο ξαφνικά και ακανόνιστα, που δεν άντεχε για πολύ μέσα στην τάξη. Η Ιζαμπέλ δούλευε πλέον μόνο τη μισή μέρα και οργάνωνε τα ιδιαίτερα μαθήματα της Γιόζι. Και ο Βίκτορ είχε κλείσει το ιατρείο του στη Φριντριχστράσε για να μπορεί να αφοσιωθεί

στην κόρη του είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Ή, μάλλον, στους γιατρούς της. Αλλά, παρά τον ιατρικό μαραθώνιο που είχαν κάνει τις τελευταίες βδομάδες, κανένας από τους ειδικούς που συμβουλευτήκαν δεν μπόρεσε να καταλήξει πουθενά. Δεν μπόρεσαν να βρουν καμία εξήγηση για τους περιοδικά επαναλαμβανόμενους πυρετούς της Γιόζι, για τις συνεχείς λοιμώξεις της ή τις νυχτερινές ρινορραγίες. Κάποιες φορές τα συμπτώματα υποχωρούσαν, τότε τότε εξαφανίζονταν τελείως μάλιστα, έτσι που η οικογένεια άρχιζε να τρέφει ελπίδες. Μετά από ένα σύντομο διάλειμμα όμως ξεκινούσαν πάλι όλα από την αρχή, τις περισσότερες φορές με ακόμα χειρότερες κρίσεις. Μέχρι εκείνη τη στιγμή οι ειδικοί παθολόγοι, οι αιματολόγοι και οι νευρολόγοι είχαν καταφέρει απλώς να αποκλείσουν ότι η Γιόζι είχε καρκίνο, έιτζ, ηπατίτιδα ή κάποια άλλη γνωστή λοίμωξη. Ακόμα και τεστ ελονοσίας της είχαν κάνει. Αρνητικό.

«Δόκτορ Λάρεντς;»

Τα λόγια της Μαρία επανέφεραν τον Λάρεντς στην πραγματικότητα και συνειδητοποίησε ότι όλη αυτή την ώρα πρέπει να κοιτούσε τη γραμματέα με το στόμα ανοιχτό.

«Τι της κάνατε;» Είχε ξαναβρεί τη φωνή του και τώρα με κάθε λέξη γινόταν όλο και πιο δυνατή.

«Τι εννοείτε;»

«Για τη Γιόζι λέω. Τι της κάνατε;»

Ο Λάρεντς τώρα ούρλιαζε και οι συζητήσεις των ασθενών που περίμεναν σταμάτησαν απότομα. Στο πρόσωπο της Μαρία φαινόταν ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το

πώς να χειριστεί την κατάσταση. Φυσικά, ως γραμματέας του δόκτορα Γκρόλκε, ήταν εξοικειωμένη με τις ασυνήθιστες συμπεριφορές των ασθενών. Σε τελική ανάλυση, δεν ήταν ιδιωτικό ιατρείο και η Ουλαντοστράσε είχε πάψει προ πολλού να συγκαταλέγεται στις αριστοκρατικές περιοχές του Βερολίνου. Κάθε τόσο η οδός Λιτσενμπουργκερ, που ήταν λίγο παρακάτω, ξέβραζε στις αίθουσες αναμονής πόρνες και ναρκομανείς. Και κανείς δεν ξαφνιαζόταν όταν, για παράδειγμα, κάποιο σκελετωμένο πρεζόνι σε αποτοξίνωση έβαζε τις φωνές στη γραμματέα, επειδή δεν τον ενδιέφερε η θεραπεία των εκζεμάτων του, αλλά απαιτούσε ένα φάρμακο που να καταπραΰνει τους πόνους του.

Μόνο που σήμερα ήταν διαφορετική περίπτωση. Ο δόκτωρ Λάρεντς δεν φορούσε βρόμικη φόρμα ούτε τρύπιο φανελάκι. Τα παπούτσια του δεν ήταν σκισμένα και το πρόσωπό του δεν ήταν γεμάτο σπυράκια με πύον. Αντιθέτως. Ήταν λες και ο όρος «ντιστεγké» είχε φτιαχτεί ειδικά για εκείνον: λεπτός, ευθυτενής, με φαρδιές πλάτες, μεγάλο μέτωπο και χαρακτηριστικό πιγούνι. Παρόλο που είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο Βερολίνο, οι περισσότεροι θεωρούσαν ότι ήταν χανσεατικής καταγωγής, γόνος μεγαλοαστικής οικογένειας από κάποια πόλη της Βόρειας Γερμανίας. Μόνο οι γκρίζοι κρόταφοι και η κλασική μύτη τού έλειπαν. Ούτε τα σγουρά καστανά μαλλιά του, που τον τελευταίο καιρό τα είχε αφήσει να μακρύνουν, ούτε η στραβή του μύτη –οδυνηρή ανάμνηση ενός ατυχήματος στην ιστιοπλοΐα– αλλοίωσαν τη συνολική κοσμοπολίτικη εικόνα του. Ο Βίκτορ Λάρεντς ήταν σαράντα τριών ετών. Ένας άντρας που δύσκολα υπολόγιζε κανείς την ηλικία του, αλλά σίγουρα είχε λινά

μαντίλια με κεντημένα τα αρχικά του και δεν κουβαλούσε ποτέ ψιλά πάνω του. Που το εντυπωσιακό χλωμό δέρμα του σε έκανε να πιστεύεις ότι είχε περάσει ατέλειωτες ώρες δουλεύοντας. Και αυτό ακριβώς έκανε το θέμα τόσο δύσκολο για τη Μαρία. Γιατί από έναν διδάκτορα της Ψυχιατρικής, που κυκλοφορεί με ένα κοστούμι ραμμένο επί παραγγελία, αξίας δύο χιλιάδων διακοσίων ευρώ, δεν περιμένεις ότι θα αρχίσει να ουρλιάζει μέσα στον κόσμο. Ότι η φωνή του θα αλλοιώνεται, ενώ αρθρώνει ακατάληπτες λέξεις, χειρονομώντας σαν τρελός. Και ακριβώς γι' αυτό η Μαρία δεν ήξερε τι να κάνει.

«Βίκτορ;»

Ο Λάρεντς γύρισε προς το μέρος απ' όπου ακούστηκε η βαθιά φωνή. Ο δόκτωρ Γκρόλκε είχε ακούσει τη φασαρία και είχε διακόψει το ραντεβού του. Ο λιπόσαρκος ηλικιωμένος γιατρός, με μαλλιά στο χρώμα της άμμου και μάτια χωμένα βαθιά στις κόγχες τους, έδειχνε εξαιρετικά ανήσυχος.

«Μα τι συμβαίνει;»

«Πού είναι η Γιόζι;» φώναξε ο Βίκτορ αντί να του απαντήσει και ο δόκτωρ Γκρόλκε έκανε ασυναίσθητα ένα βήμα πίσω τρομαγμένος και απομακρύνθηκε από τον φίλο του. Ήξερε την οικογένεια σχεδόν δέκα χρόνια, αλλά ποτέ δεν είχε ξαναδεί τον Λάρεντς έτσι.

«Βίκτορ; Δεν πάμε καλύτερα στο γραφείο μου να;...»

Ο Λάρεντς δεν τον πρόσεχε, είχε το βλέμμα του καρφωμένο στο βάθος, πίσω από τον γιατρό. Όταν είδε ότι η πόρτα του εξεταστηρίου ήταν μισάνοιχτη, όρμησε προς τα εκεί.

Της έδωσε μια κλοτσιά με το δεξί του πόδι. Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα και χτύπησε πάνω σε ένα τρόλει με εργαλεία και φάρμακα. Η γυναίκα με την ψωρίαση ήταν ξαπλωμένη στο ιατρικό κρεβάτι. Είχε σηκώσει την μπλούζα της και τρώμαξε τόσο πολύ, που ξέχασε να καλύψει το στήθος της.

«Τι σ' έπιασε, Βίκτορ;» φώναξε ο δόκτωρ Γκρόλκε πίσω του, ο Λάρεντς όμως ξαναβγήκε από το εξεταστήριο και προσπερνώντας τον γιατρό έφτασε στον διάδρομο.

«Γιόζι;»

Άρχισε να τρέχει προς την άλλη πλευρά του διαδρόμου ανοίγοντας μία μία όλες τις πόρτες.

«Γιόζι, πού είσαι;» ούρλιαζε πανικόβλητος.

«Για τ' όνομα του Θεού, Βίκτορ!»

Ο ηλικιωμένος αλλεργιολόγος τον ακολούθησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ο Βίκτορ όμως δεν του έδωσε καμία σημασία. Ο φόβος ξεπερνούσε τη λογική του.

«Τι είναι εδώ μέσα;» φώναξε όταν είδε ότι δεν μπορούσε να ανοίξει την τελευταία πόρτα αριστερά στην αίθουσα αναμονής.

«Καθαριστικά! Απλώς καθαριστικά, Βίκτορ! Είναι η αποθήκη μας».

«Άνοιξέ την!» είπε τραντάζοντας σαν τρελός το πόμολο.

«Άκουσέ με...»

«ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ!»

Ο δόκτωρ Γκρόλκε έπιασε με απρόσμενη δύναμη τον Λάρεντς από τα μπράτσα και τον κράτησε γερά.

«Ηρέμησε, Βίκτορ! Και άκουσέ με. Η κόρη σου δεν μπορεί να είναι εκεί μέσα. Η καθαρίστρια πήρε το πρωί το κλειδί μαζί της και θα έρθει πάλι αύριο».

Ο Λάρεντς ανάσαινε βαριά και άκουγε τα λόγια του γιατρού χωρίς να καταλαβαίνει το περιεχόμενό τους.

«Άς πρυτανεύσει η λογική».

Ο δόκτωρ Γκρόλκε χαλάρωσε τη λαβή του και ακούμπησε το ένα του χέρι στον ώμο του Βίκτορ.

«Πότε είδες τελευταία φορά την κόρη σου;»

«Πριν από μισή ώρα, εδώ, στην αίθουσα αναμονής», άκουσε τον εαυτό του να λέει. «Μπήκε στο εξεταστήριό σου».

Ο ηλικιωμένος γιατρός κούνησε ανήσυχος το κεφάλι του και στράφηκε προς τη Μαρία, η οποία τους είχε ακολουθήσει.

«Δεν έχω δει τη Γιοζεφίνε», είπε στο αφεντικό της. «Και δεν έχει ραντεβού για σήμερα».

Ανοησίες, φώναξε από μέσα του ο Λάρεντς κι έπιασε τους κροτάφους του.

«Η Ιζαμπέλ έκλεισε το ραντεβού τηλεφωνικά. Και φυσικά η Μαρία δεν θα μπορούσε να έχει δει την κόρη μου. Στην υποδοχή ήταν κάποιος άλλος στη θέση της. Ένας άντρας. Μας είπε να περιμένουμε. Η Γιόζι ήταν τόσο αδύναμη. Και κουρασμένη. Την έβαλα να καθίσει στην αίθουσα αναμονής και βγήκα έξω να της φέρω ένα ποτήρι νερό. Κι όταν ξαναγύρισα...»

«Δεν υπάρχει άντρας εδώ», είπε ο δόκτωρ Γκρόλκε διακόπτοντας τον φίλο του. «Στο ιατρείο μας δουλεύουν μόνο γυναίκες».

Ο Βίκτορ τον κοίταξε στα μάτια άναυδος και προσπάθησε να καταλάβει όσα είχε ακούσει.

«Δεν εξέτασα τη Γιόζι σήμερα. Δεν ήρθε».

Τα λόγια του γιατρού πάλευαν ενάντια σε έναν

διαπεραστικό, εκνευριστικό θόρυβο, που ο Λάρεντς άκουσε ξαφνικά από μακριά και γινόταν όλο και πιο δυνατός.

«Τι θέλετε από μένα;» φώναξε απελπισμένος. «Φυσικά και μπήκε στο εξεταστήριο. Αφού τη φωνάξατε. Ήμουν εκεί δίπλα και άκουσα τον άντρα που ήταν στην υποδοχή να φωνάζει το όνομά της. Σήμερα ήθελε να μπει μόνη της στο ιατρείο. Με παρακάλεσε. Μόλις μπήκε στα δώδεκα, το ξέρετε; Εδώ και λίγο καιρό κλείνει και την πόρτα του μπάνιου. Και γι' αυτό, όταν ξαναγύρισα στην αίθουσα αναμονής, σκέφτηκα ότι είναι ήδη στο εξεταστήριο».

Ο Βίκτορ άνοιξε το στόμα του και κατάλαβε ξαφνικά ότι δεν είχε πει ούτε μία από αυτές τις λέξεις. Η λογική του δούλευε, προφανώς όμως δεν ήταν πλέον σε θέση να εκφραστεί. Κοίταξε αμήχανα γύρω του και είχε την αίσθηση ότι έβλεπε τον κόσμο σε αργή κίνηση. Ο εκνευριστικός θόρυβος γινόταν όλο και πιο ενοχλητικός και σχεδόν σκέπαζε τη φασαρία που υπήρχε γύρω του. Ένωθε ότι όλοι προσπαθούσαν να τον πείσουν: η Μαρία, ο δόκτωρ Γκρόλκε, ακόμα και κάποιοι ασθενείς.

«Έχω να δω τη Γιόζι έναν χρόνο», ήταν τα τελευταία λόγια του δόκτορα Γκρόλκε που ο Λάρεντς μπόρεσε να ακούσει καθαρά. Και τότε τα κατάλαβε ξαφνικά όλα. Για μια σύντομη στιγμή ήξερε τι είχε συμβεί. Η φοβερή πραγματικότητα πέρασε από μπροστά του σαν αστραπή, τόσο φευγαλέα όπως ένα όνειρο τη στιγμή που ξυπνάμε. Και ξαναχάθηκε το ίδιο γρήγορα. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου κατάλαβε τα πάντα. Την αρρώστια της Γιόζι. Από τι υπέφερε τόσο πολύ τους προηγούμενους μήνες. Ξαφνικά αντιλήφθηκε τι συνέβαινε. Τι της είχαν κάνει. Ένωσε να

ανακατεύεται όταν συνειδητοποίησε ότι τώρα θα ακολουθούσαν κι αυτόν. Θα τον έβρισκαν. Αργά ή γρήγορα. Το ήξερε. Έπειτα όμως η φριχτή αυτή διαπίστωση του ξεγλίσטרησε. Εξαφανίστηκε πάλι. Ανεπιστρεπτί, όπως μια σταγόνα νερό στον σωλήνα της αποχέτευσης.

Χτύπησε και με τα δυο του χέρια τους κροτάφους του. Ο διαπεραστικός, βασανιστικός, φριχτός θόρυβος βρισκόταν τώρα πολύ κοντά του και ήταν ανυπόφορος πια. Έμοιαζε με το κλαυούρισμα ενός πλάσματος που το βασάνιζαν και δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο. Και έσβησε μόνο όταν μετά από πολλή ώρα έκλεισε πάλι το στόμα του.

Κεφάλαιο 1

Σήμερα, μερικά χρόνια αργότερα

Ο ΒΙΚΤΟΡ ΛΑΡΕΝΤΣ δεν φανταζόταν ποτέ ότι κάποια στιγμή θα άλλαζε θέση και οπτική γωνία. Παλιότερα το λιτό μονόκλινο δωμάτιο στην Κλινική του Βέντινγκ για ψυχοσωματικά τραύματα ήταν στη διάθεση των πιο σοβαρών ασθενών του. Σήμερα βρισκόταν ο ίδιος ξαπλωμένος στο ρυθμιζόμενο υδραυλικό νοσοκομειακό κρεβάτι, έχοντας τα χέρια και τα πόδια δεμένα με γκριζες ημιελαστικές λωρίδες.

Κανείς δεν είχε έρθει να τον δει μέχρι τώρα. Ούτε φίλοι ούτε πρώην συνάδελφοι ούτε συγγενείς. Η μοναδική εναλλαγή, εκτός από τη δυνατότητα να κοιτάζει μια κιτρινωμένη ταπετσαρία, δύο λιγδιασμένες καφετιές κουρτίνες και ένα ταβάνι με λεκέδες από την υγρασία, ήταν ο δόκτωρ Μάρτιν Ροτ, ο νεαρός αρχίατρος που τον επισκεπτόταν δύο φορές τη μέρα. Κανείς δεν είχε υποβάλει αίτηση επίσκεψης στη διεύθυνση του ψυχιατρείου. Ούτε καν η Ιζαμπέλ. Ο Βίκτορ το είχε μάθει από τον δόκτορα Ροτ, αλλά δεν μπορούσε και να παρεξηγήσει τη γυναίκα του. *Μετά από όλα όσα είχαν συμβεί.*

«Πόσος καιρός πάει από τότε που μου σταματήσατε τα φάρμακα;»

Ο αρχίατρος έλεγχε εκείνη τη στιγμή τον ορό με τους ηλεκτρολύτες, που κρεμόταν στην κορυφή του κρεβατιού από έναν ορθοστάτη με τρεις βραχίονες. «Περίπου δύο βδομάδες, δόκτορ Λάρεντς».

Ο Βίκτορ το εκτιμούσε πολύ που ο αρχίατρος εξακολουθούσε να τον προσφωνεί με τον τίτλο του. Στις συζητήσεις που είχαν κάνει τις τελευταίες μέρες ο δόκτωρ Ροτ τον αντιμετώπιζε πάντα με τον μέγιστο δυνατό σεβασμό.

«Και από πότε μπορώ και επικοινωνώ;»

«Εδώ και εννέα μέρες».

«Μάλιστα». Έκανε μια μικρή παύση.

«Και πότε θα βγω;»

Ο Βίκτορ είδε ότι ο δόκτωρ Ροτ δεν κατάφερε να μη χαμογελάσει με αυτό το αστείο. Ήξεραν και οι δύο ότι δεν θα έβγαινε ποτέ. Τουλάχιστον όχι από ένα ίδρυμα ανάλογο αυτού του βαθμού ασφαλείας. Κοίταξε τα χέρια του και τράνταξε ελαφρά τις λωρίδες με τις οποίες ήταν δεμένα. Προφανώς είχαν πάρει το μάθημά τους. Από τη μέρα της εισαγωγής του είχαν ήδη πάρει τη ζώνη και τα κορδόνια του. Και είχαν βγάλει μάλιστα και τον καθρέφτη από το μπάνιο. Όταν τώρα τον οδηγούσαν υπό επιτήρηση δύο φορές τη μέρα στην τουαλέτα, δεν μπορούσε καν να ελέγξει αν έδειχνε πράγματι τόσο άθλια όσο αισθανόταν. Παλιότερα όλοι έλεγαν τα καλύτερα για την εμφάνισή του. Έκανε εντύπωση με τους τετράγωνους ώμους του, τα πυκνά μαλλιά του και το γυμνασμένο του σώμα που, για έναν άντρα της ηλικίας του, ήταν τέλειο. Σήμερα ελάχιστα από αυτά είχαν απομείνει.

«Ειλικρινά τώρα, δόκτορ Ροτ. Τι νιώθετε βλέποντάς με έτσι ξαπλωμένο εδώ;»

Ο αρχίατρος απέφυγε πλέον κάθε οπτική επαφή με τον Βίκτορ και έπιασε την καρτέλα που κρεμόταν στο κάτω μέρος του κρεβατιού. Φαινόταν ξεκάθαρα ότι σκεφτόταν. *Οίκτο; Ανησυχία;*

«Φόβο». Ο δόκτωρ Ροτ είχε αποφασίσει να πει την αλήθεια.

«Επειδή φοβάστε ότι θα μπορούσε να συμβεί και σ' εσάς κάτι παρόμοιο;»

«Το βρίσκετε εγωιστικό;»

«Όχι. Είστε ειλικρινής και μου αρέσει αυτό. Άλλωστε είναι μια πολύ λογική σκέψη. Με τόσα κοινά που έχουμε».

Ο δόκτωρ Ροτ απάντησε με ένα νεύμα.

Όσο διαφορετική ήταν η τωρινή κατάσταση των δύο αντρών, τόσο έμοιαζαν κάποια στάδια στην πορεία της ζωής τους. Ήταν και οι δύο μοναχοπαιδιά και είχαν μεγαλώσει με μεγάλη ασφάλεια στις καλύτερες συνοικίες του Βερολίνου. Ο Λάρεντς ήταν γιος μιας οικογένειας δικηγόρων ειδικευμένων στο εταιρικό δίκαιο, εγκατεστημένης από παλιά στο προάστιο της Βάνζεε. Ο δόκτωρ Ροτ ήταν γόνος δύο χειρουργών άκρας χειρός, μεγαλωμένος στο Βέστεντ με μεγάλη φροντίδα. Είχαν σπουδάσει και οι δύο Ιατρική στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, στο Ντάλεμ – με ειδικότητα στην Ψυχιατρική. Είχαν κληρονομήσει και οι δύο από τους γονείς τους τη βίλα της οικογένειας και μια διόλου ευκαταφρόνητη περιουσία, η οποία θα τους επέτρεπε να ζουν και χωρίς να δουλεύουν. Παρ' όλα αυτά, η τύχη ή η μοίρα θέλησε να συναντηθούν στο μέρος αυτό.

«Ωραία, λοιπόν», συνέχισε να λέει ο Βίκτορ. «Βλέπετε

«...
ότι υπάρχουν κοινά στοιχεία μεταξύ μας. Πώς θα αντιδρούσατε άραγε εσείς στη θέση μου;»

«Εννοείτε αν ανακάλυπτα ποιος το έκανε αυτό στην κόρη μου;»

Ο δόκτωρ Ροτ είχε σημειώσει τις παρατηρήσεις της μέρας στην κρεμασμένη καρτέλα και κοίταξε για πρώτη φορά τον Βίκτορ στα μάτια.

«Ναι».

«Ειλικρινά δεν ξέρω αν θα είχα καταφέρει να επιβιώσω περνώντας αυτά που περάσατε εσείς».

Ο Βίκτορ γέλασε νευρικά.

«Ούτε κι εγώ τα κατάφερα. Έχω πεθάνει. Με τον χειρότερο τρόπο που μπορείτε να φανταστείτε».

«Μήπως θέλετε να μου μιλήσετε για όλα αυτά;» ρώτησε ο δόκτωρ Ροτ και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού.

«Για ποια;» Ο Βίκτορ ρώτησε, παρόλο που φυσικά ήξερε την απάντηση. Ο γιατρός τού το είχε προτείνει επανειλημμένως τις τελευταίες μέρες.

«Για όλα. Να μου διηγηθείτε όλη την ιστορία. Πώς ανακαλύψατε τι συνέβη στην κόρη σας. Τι σχέση είχε η ασθένεια της Γιοζεφίνε. Πείτε μου τι συνέβη. Και μάλιστα από την αρχή».

«Τα περισσότερα σας τα έχω ήδη πει».

«Ναι. Με ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες όμως. Θέλω να μου τα πείτε όλα άλλη μια φορά με μεγάλη ακρίβεια. Ιδιαίτερω πώς τελικά έφτασαν τα πράγματα εκεί που έφτασαν».

Στην καταστροφή.

Ο Βίκτορ πήρε μια βαθιά ανάσα κι έστρεψε το βλέμμα στο λεκιασμένο ταβάνι.

«Ξέρετε, όλα αυτά τα χρόνια μετά την εξαφάνιση της Γιόζι πίστευα ότι δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα πιο τρομερό από την αβεβαιότητα. Τέσσερα ολόκληρα χρόνια χωρίς κανένα ίχνος, χωρίς κανένα σημείο ζωής. Κάποιες φορές παρακαλούσα να χτυπήσει το τηλέφωνο και να μας πουν ότι βρέθηκε το πτώμα της. Πίστευα ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να αμφιταλαντεύεσαι μεταξύ εικασίας και γνώσης. Έκανα λάθος όμως. Γιατί ξέρετε τι είναι ακόμα χειρότερο;»

Ο δόκτωρ Ροτ τον κοίταξε με βλέμμα ερωτηματικό.

«Η αλήθεια». Ο Βίκτορ τώρα μιλούσε σχεδόν ψιθυριστά. «Η αλήθεια! Νομίζω ότι σας συνάντησα κάποια φορά στο ιατρείο του δόκτορα Γκρόλκε. Λίγο καιρό μετά την εξαφάνιση της Γιόζι. Και ήταν τόσο δύσκολος αυτός ο καιρός, που δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Μετά όμως σας ξανασυνάντησα. Κι αυτή τη φορά δεν μπόρεσα να σας αποφύγω, διότι με καταδιώκατε με την πιο κυριολεκτική σημασία της λέξης. Η αλήθεια βρέθηκε ξαφνικά ακριβώς μπροστά μου και μου φώναζε κατάμουτρα».

«Τι εννοείτε;»

«Αυτό ακριβώς που λέω. Στεκόμουν απέναντι στον άνθρωπο που είχε την ευθύνη για όλη αυτή τη συμφορά και δεν το άντεξα. Εσείς ξέρετε καλύτερα από όλους τι έκανα μετά στο νησί. Και πού με οδήγησε τελικά αυτό».

«Το νησί», επανέλαβε ο δόκτωρ Ροτ. «Το Πάρκουμ, σωστά; Για ποιο λόγο πήγατε εκεί;»

«Ως ψυχίατρος θα έπρεπε να γνωρίζετε ότι αυτή είναι η λάθος ερώτηση». Ο Βίκτορ χαμογέλασε. «Παρ' όλα αυτά θα προσπαθήσω να σας απαντήσω: το περιοδικό *Bunte*, χρόνια

μετά την εξαφάνιση της Γιόζι, μου ζήτησε για πολλοστή φορά να τους δώσω μια αποκλειστική συνέντευξη. Αρχικά ήθελα να αρνηθώ. Ήταν και η Ιζαμπέλ αντίθετη. Μετά όμως σκέφτηκα ότι οι ερωτήσεις που μου είχαν στείλει με φαξ και στο ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο θα μπορούσαν να με βοηθήσουν να βάλω σε σειρά τις σκέψεις μου. Να ηρεμήσω. Καταλαβαίνετε;»

«Πήγατε επομένως εκεί για να ετοιμάσετε τη συνέντευξη;»

«Ναι».

«Μόνος σας;»

«Η γυναίκα μου δεν ήθελε και δεν μπορούσε να έρθει. Είχε ένα σημαντικό επαγγελματικό ραντεβού στη Νέα Υόρκη. Για να είμαι ειλικρινής, χάρηκα πολύ που θα ήμουν μόνος. Είχα την ελπίδα ότι στο Πάρκουμ θα έπαιρνα επιτέλους την απόσταση που χρειαζόμουν».

«Την απόσταση που χρειαζόσασταν για να αποχαιρετήσετε την κόρη σας».

Ο Βίκτορ έγνεψε καταφατικά, παρόλο που ο Ροτ δεν είχε διατυπώσει σαν ερώτηση την τελευταία πρόταση.

«Περίπου. Πήρα τον σκύλο μου, πήγα μέχρι τη Βόρεια Θάλασσα και από το Ζιλτ πέρασα απέναντι. Δεν μπορούσα, βλέπετε, να φανταστώ την αλυσίδα των γεγονότων που θα ξεκινούσε με αυτό το ταξίδι».

«Μιλήστε μου περισσότερο γι' αυτό. Τι ακριβώς συνέβη στο Πάρκουμ; Πότε καταλάβατε για πρώτη φορά ότι όλα συνδέονται μεταξύ τους;»

Η ανεξήγητη αρρώστια της Γιοζεφίνε. Η εξαφάνισή της. Η συνέντευξη.

«Καλά, λοιπόν».

Ο Βίκτορ έκανε έναν κύκλο με το κεφάλι του και άκουσε το κρακ των σπονδύλων του αυχένα. Επειδή τα χέρια και τα πόδια του ήταν δεμένα, αυτή ήταν η μοναδική άσκηση χαλάρωσης που μπορούσε ακόμα να κάνει. Πήρε βαθιά ανάσα κι έκλεισε τα μάτια. Όπως πάντα, χρειάστηκαν μόνο ελάχιστα λεπτά για να τον οδηγήσουν οι σκέψεις του πίσω. Πίσω στο Πάρκουμ. Πίσω στο παραλιακό σπίτι με την καλαμωτή στέγη. Στο μέρος όπου σκόπευε, τέσσερα χρόνια μετά την τραγωδία, να οργανώσει εκ νέου τη ζωή του. Όπου είχε την ελπίδα ότι θα έπαιρνε την απαραίτητη απόσταση για μια καινούρια αρχή. Και όπου, αντί γι' αυτό, τα έχασε όλα.